

9. szám.
Márt. 2-án 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharadra, azaz január–april hóra 2 ft. 10 kr. uj pénzben. — Előfi-
zethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál. — **Kiadó-hivatal :** Pest egyetem-utczá
4-dik szám.

VIII. kötet.

A L Á Z A T O S F O L Y A M O D Á S

Tekintetes Nyáry Pál urhoz.

Azon alkalomból, miszerint az afrikai rabszolgaszabadító társulat elnökévé kineveztetett.

Kedves urambátyám! Hallom, nagy tisztelet érte :
Rabszabadítóknál kínálták elnöki székkal.
Óh be dicső hivatal! Bizony Isten, jobban irigylem,
Mint a követséget fényes budavári gyűlésre.
(Az pedig egy lépcső, honnan *Rájkszráth* lesz az ember.
S ez magyarázza, miért töri abba magát sok atyámfi
Oly életre halálra nagyon?) De nem erről a szó most
Ám, hanem arról van, hogy ugyancsak Elnök uram bá'
Lenne olyan jóval s gondolná meg, hogy 'isz én is
Némi rokonságban állnék jóvoltu urammal;
Sőt mikor egyszer *nagy melegek* voltak vala, akkor
Egy szekeren jártunk, s *egy árokban* borulánk fel.
Ennyi rokonságért bizony azt már csak kivihetné
Kedves urambátyám, hogy azon jó rabszabadító
Társulat kegyeit terjesztné rám ki ezennel.
„*Mór*“ vagyok én is, uram, „szerecsennek“ épen elég jó.

Nemzetségemhez tartoznak nem tudom hányan?
Hogy ha kikérdezném, biz azokból telne ki *egy pár*,
A kik vélem együtt feketébbek Afrika minden
Súvikszszal mosdott éjképü magzatinál is.
Mert minket *doktor, közügyér* és *hirlapot író*
*Béfe*ketit. Nem elég. Vagyonunkban is arra siettet,
A mit műnyelven „*feketének*“ hínak a börzén.
Hogy ha különbség van köztünk s a vad szerecsen közt
A ki Havannában természet *trafikot*, mi meg itten,
Az mindössze is az, hogy a néger „*testi* mi voltát“
Vásárlják pénzen, nálunk *pénzért* csak a „*lelket*“;
A *hús, bőr* és *csont*, azt szépen elviszik *ingyen*.
Én hát instálnám; egy jó szót ejtsen el értem,
A mit is én egykor még megiszolgálni törekszem.
saját és *nemzetsége* nevében
K—s M—n.

1859-ik évből még teljes számú példányokkal szolgálhatunk.

 A január—aprili folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

LÁZÍTÓ CSERÉP-PIPA.

Czivilizált ember, a ki tudnillik újdonságokat és naptárakat olvas, bizonyára épen nem tagadja a csudák létezését, sőt ignoransnak kénytelen nyilvánítani a csudatagadó tudatlan tömeget, ha végig defiliroztatja jó emlékezete előtt azokat az ötlábu borjúkat, háromlábu libákat, négylábu négyszárnyu csibéket, kétfejű újdonszülött ártatlan csacsikat, stb. stb. stb., amilyenekről nem is újdondász s mégkevésbé naptár-csináló, a ki nem értesíti tisztelt közönségét minél bőségesebben.

Hanem mindez csak bliktri, suvix ahoz a csudaszülötthöz képest, a melyről én tudok, és amelynek létezéséről úgy hiszem, eléggé authenticum testimonium az a nova donatió, melyet anno 1851-ben egy becsületes polgári cseréppipakereskedő kapott ki az új épületben. Ezen csodaszülött nem állat, sem nem növény, hanem pipa, hanem — vessetek magatokra keresztet édes atyámfiai, — lázító cseréppipa.

Igen igen, ilyen cseréppipa miatt volt B—r pipakereskedő vagy két hónapig vizsgálati fog-

ságban, büntetésül pedig annak terjesztése miatt hat heti stockhaus arrestre ítéltetett el; mely büntetést szerencsésen kiállván, mint minden becsületes ember, a ki azzal az ingyen szállással élt, ő is kapott olyan igazságlevelet (certificat) a mibe bele irták bűnét, bűnének büntetését, és azt, hogy már minden hiány nélkül kiállotta a mi reá volt mérve. A fenn tisztelt lázítópipás polgártárs igazságlevelébe az volt írva: Johann B . . . r, bürgerlicher Thonpfeiffen-Händler zu Pesth, gebürtig aus Eisenstadt, wurde wegen *aufwiglerische Thonpfeiffen* zu 6 wöchentlichen Stockhaus-Arrest verurtheilt, stb. Ezen hiteles okmány kétségtelenné teszi, hogy a csodaszülöttek számát Magyarország is szaporitá egy olyanal, amelyet semmiféle nemzet vagy ország még sem produkálhatott legjobb szándék mellett is, mivelhogy csak nekünk volt magyar krajczárunk, az a jámbor cseréppipa pedig azáltal lett *aufwiglerische Thonpfeiffe*-vá, hogy magyar krajczárral volt megkupakolva.

D—s.

AZ ÚJÉPÜLET MINT ASYLUM.

Hoztak abba a híres Najgipálba nem egy, hanem ugyancsak szép számmal olyan embereket is, a kik szájából az emberi szívekig és veséig furakodni törekvő fáradhatatlan policzáj ama classicai korbéli igazmondatról győződött meg, hogy „in vino veritas.“

Ezen categoriába esett M—sy ügyvéd vagy aggjurátus is, a kire, ha átalánosságban lehetett volna alkalmazni azt a főnebb idézett sententiát, hát akkor ő olyan ember lett volna, a ki örökké csupa tiszta igazságot beszél, mert ő ugyan maga sem emlékezett azon állapotára, a midőn nem a vinum beszélgetett volna az ő ajkaiival. Azon korhelyek közül való volt ő, a kik addig isznak, míg holt részeg fővel el nem alusznak, s mihelyt felocsudnak, tüstént hozzálátnak a toroklocsolgathoz.

Arra már nem emlékezem, hogy micsoda igazmondásért került be a spectabilis fiscus — így tituláltuk őt — hanem arra igen is, hogy ott marasztották vagy két hónapra, és hogy a jobb módu foglyok közül ki egygyel ki mással látta

el a különben jószívü embert, s arról is gondoskodott legyőzhetetlen hajlamának geniusa, hogy ne feledkezzék meg ama kellemes italok ízéről, a melyeknek segítségével került olyan tisztességes társaságba, minőbe odakünn nem igen volt szabad járás kelése.

Midőn a spectabilis fiscus hűségesen kiszolgáltá capitulatióját, azon fogadással távozott, tetőtől talpig tisztességesen felruházva, hogy már ezentul solidabb ember lesz, lemond a korhely életről.

És mi már hittük is, hogy úgy lett, mert a kora tavaszkor kibocsátott fiscusról semmit se hallottunk egész nyáron át, pedig hát nekünk is megvoltak a magunk telegrafjaink.

Hát egyszer késő ősszel benyomul a Nro 5 pavillon kapuján négy fegyveres ember, köztük egy rettenetesen összegyüirt cylindert viselő ember, a frakkjának egyik ujja nem lyukas, hanem könyökig elkopva, pantallójának szárairól se mondhatni, hogy valami nagy lett volna dimensiojukban az egyenlőség. Topánkái rette-

netesen kicsámpázva, szóval az egész ember szörnyű desolatus állapotban volt, midőn megálltak vele kísérői a kapu torkolatában, a honnan bátor lépéssel előbb léptetve rettenetes complimentet vágott ócska czilinderével a világ négy része felé, s ekkor ismerék rá, nem anyyira halvány arczáról, mint kopasz fejről és nagy tömött szakálláról, hogy az bizony nem más, mint a spectabilis fiscus, a ki bizalmas alkalommal bevallá, hogy rég óhajtozott már ő hozzánk, de sehogy sem tehetette szerét, mert bármennyit éltette Kossuthot stb, ezért ugyan bevitetett a policzajra, de egykét huszonnégy órát töltvén a pricsen, kemény dorgálat után elbocsátották, mint ismeretes részeg embert.

Mivel pedig közelgett a tél, s neki se biztos szállása, se biztosított kosztja nincsen, a ruházat is, uti figura docet, nem igen télelles, tehát ő bizony kapta magát, elment jó messzire Pest-től egész Veszprémig, ott éltette egy párszor jó hangosan Kossuthot meg a hazát, s a csel szerencsésen sikerült, mert rongyait álruhának, őt pedig valami veszedelmes propagandistának tartották, s így Isten és a zsandárok segítségével ismét itt van az újépületben, a hol legalább míg vallas alá veszik tudja, hogy jobban megél

mint akár hol Magyarországon. És valóban ismét ott tölté a telet, s újra tiszteségesen lépett ki a nagy világba a mi szűk körünkéből.

Nem is érte a spectabilist egyéb malheur egész télen át, azon furcsa esetet kivéve, hogy egyszer olyan rettenetesen megrémült maga magát, hogy ha a bőréből nem ugrott is ki, de a szomszédos összenyiló szobába csakugyan beugrott, még pedig valóságos othellói dühvel, a minek rettenetesen előmozdítá comicus voltát az, hogy a spectabilisnek arca és kopasz feje is othellói alakot ölte. Hogy ki szerezsenyitette meg a spectabilis arczát, azt mai napig se lehet tudni, de aligha P. tn. k Béla nem volt a mestere, mert az rég intette a fiscust berugott állapotában, hogy vigyázzon magára, mert ha ez alkalommal is leiszsa magát holt részeggé, akkor majd meglássa mi történik vele. — És a fiscus csakugyan elkövette adott szava ellen ezen excessust, s midőn részegen mély álomba merülve hevert a Bácska előszobájában (a Nro 15-öt hituk így lakói után) hát bizony valaki oly feketére suviczkolta az ábrázatát s kopasz fejét, hogy midőn reggel a szakállát meg akarta fésülni, egy darab tükörce-rép előtt, e miatt ijedt úgy meg önön magától, s ez hozta őt olyan othellói dühbe. D—s

Borkoresolyák.

Ebédre volt hiva N. kisasszony egy előkelő családdhoz. Azonban ebéd előtt roszul-érzé magát s szegény hirtelen halállal kimult, anélkül, hogy az ebédet elkölthette volna.

A szolgálója tudta, hogy valamikor N. kisasszony ebédre volt hiva s nem mehetett el, mindig meg szokta üzeni. Elment tehát az uri családdhoz, s következőleg jelenté N. kisasszony nem jöhetését :

— Tiszteli és kezét csókolja a nagyságos asszonynak N. kisasszonyom, alássan azt izeni, hogy nem jöhet el ebédre, mert meghalt.

X. kisasszony olyan természetű vala, hogy idegenek előtt nem szokott egy szót se szólni.

— Majd megszólaltatom én, — szólt egy fiatal ember, s azzal odahajol s meg akarja csókolni.

X. kisasszony egy arczúl-ütéssel gátolta a fiatal egyén szándokát s szokása szerint hallgatott.

— Meghalt a feleségem, édes nagyságos asszonyom, kérem alássan, ne sajnáljon valamit adni, hogy eltemethessük, — szóla a cigány földesasszonyához.

Az asszony megszánta s adott neki egyetmást. — Másnap megy a cigány feleségéstől az uraság udvarába.

— Hát nem halt meg feleséged Misa? — szólt az asszony.

— Nem ám, édes nagyságos asszonyom, csak akart.

Alföldi jó szokás szerint a disznótort nagy vendégséggel ülte István gazda. A mint a pinczébe megy, béresének ezt kiáltja :

— Hé Pista! itasd meg a lovakat.

Meghallotta ezt a ház körül ólálkodó tolvaj, s hirtelen kivezeti a lovakat.

István gazda épen akkor jött fel a pinczéből.

— No viszed őket, (gondolta hogy Pista).

— Viszem ám, — mond a tolvaj.

Nagyságos urfit vitt a kocsis. Ehez alkalmaztatta magát, s ugyancsak megválogatta a szavakat, ha hozzá szólt. Így pl.

— Nagyságos úr, kérem alássan, szolgáljon nekem egy szivarral.

A Paprika Jancsi-féle színpad számára irt,

s száz új krajczár pályadíjat nyert legújabb dráma IX. szakaszban.

Magyar Miska és az Osztriga,

írta Bocz * *.

I. Szakasz. Magyar Miska. (Meglát a vízben egy osztrigát fuldokolni.) Jaj te szegény osztriga, de mélyen elsülyedtél! Ne félj semmit no; — bomolj meg; — majd kihuzlak én, Magyar Miska kezei hosszúk, (lenyul érte s kihuzza a partra).

III. Szakasz. (Közben jön egy harmadik, s az osztrigát felül keríti.) Magyar Miska (alul esik). Nyekkk! végem van. Aus ist die mulatság!

V. Szakasz. Magyar Miska. Mintha könnyebben érezném magamat. No még egy kicsit. Csak még az egyik lábamat.

II. Szakasz. (Osztriga odacsipi a kezét.) Magyar Miska. Jaj te osztriga! hát ez a hála? hogy most te fogsz meg engem (birkóznak, hol egyik, hol másik kerül felül).

IV. Szakasz. Signore (megindul valahonnan, valamivel a hóna alatt.) Mosziő (utána kiált). Megállj rabló! hova mégy? Fogjátok el a rablót, (halkan) Csak te siess, hátra ne nézz.

VI. Szakasz. Magyar Miska. Ahán bruder Dancziger, megint megharapnál, ugye, ha a kezemhez férnél.

VII. Szakasz. Csinglingling!

Csinglingling! Itt a hajnal! Fel kell ébredni.

VIII. Szakasz. Éljen!!! Éljen!!

Nohát nem szabad én nekem azt mondani, hogy „éljen!”

IX. Szakasz. Cilinder kalapka induló: „már siess hazádba vissza.”

Végszó. Paprika Jancsi. Uraim és dámáim! Ha megelégedtek a tragoediával, nem kell megfélekezni a szerzőrül. Egy két

Péter-Pál fillért! De ne papirosba — — takargatva; mert a magyar ember azt szereti, hogy pengjen! Morgen komm ich wieder!

Önvallományi jegyzőkönyv.

(Verhörs-Protocoll)

Mely felvétetett a *dunaparti* cs. k. szolgabirói hivatal által, *csempészkedés* bűnével terhelt *Stempli Abelárd*dal. F. é. aprószentek napján. — Kezdeté: *reggeli pálinkázás* alkalmával. Vége: *a harmadik pohár bekor-tyantása után 5 $\frac{1}{2}$ perczel.*

Jelenlévők: **Gelbolzer Max**, vizsgáló biró. **Feketetői Károly** András, tollvivő. **Seczkojedno Stílfrid** hites tolmács. **Stempli Abelárd** Nro 30 vádlott.

Biró. Hogy hívják önt?

Vádlott. Stempli Abelardnak.

B. Hány éves?

V. Nem tudom, mert születésem körülményeit baljóslatu, titokteljes homály fedi, s úgyhiszem, hogy nem is vagyok megkeresztelve.

B. Hol született ön, s mi a polgári állása?

V. Bécsben születtem, *előkelő, de törvénytelen ágyból* egy nevezetes *hid* alatt, mely azonban, mint közönségesen tudva van, később *összeroskad*t.

B. Hol van állandó lakása, vagy tartózkodási helye?

V. Hosszas viszontagságaim után ezen bíróság levéltárának polgári osztályában telepedtem le állandóul. Most azonban nem tudom mi okon, csendes magányomból előhurczoltatván, a fenyítőbíróság börtönében tartoztatva vagyok.

B. Miféle vallású?

V. *Mammonista* voltam eleinte; darab idő óta azonban a *kárvallásra* tértem által.

B. Van-e családja? neje s gyermekei?

V. (Némi vonakodás és habozás után, mialatt a vádlott arcát szégyenpir futotta el.) Az igazat megvallva, törvényes nőm nincs ugyan, hanem — a *hadipótádó* behozatala óta — egy *6 kros* felekezetbelim: *Stempelehen* Helois hajadonnal *adtam* össze magamat, Gyermekeim nincsenek. (Hála Istennek. Quid si liberos habuerint? — Szerk.)

B. Volt-e már ön fogva, vagy büntetve?

B. Oh igen, ... akárhányszor, — sőt ha valót akarok beszélni, egész életem folyása nem volt egyéb *kinzás, fogság és büntetésnél*. — Mert már születésem első perczében nagyszerű fájdalmas *nyomást* kelle szenvednem.

Ez nem volt elég. — Alig találkoznak szemeim a nap első sugarával, vézna testemet azonnal *körül* (*reczésre*) *metélték* s hátamat bemázolák forró enyvvel. — Ezután *elzártak*, s több millionyi rokonaimmal együtt *szoros örizet* alatt, ezen országba *internálnak*. — Hol mindenfelől csak ellenszenv, sértő guny, s nem érdemlett *gorombasággal* kelle találkoznom, összeveissza *köpök*tek, arczul pofoztak, *homlokomat megbélyegezték*, s több ily csiklandó enyelgéseket kelle szenvednem. — S mindezt nem tudom miért, holott én soha még a légynek sem vétettem.

B. Ne legyen ön oly *kek*k. . . Azzal vádoltatik ön, hogy rendeltetése, s az e tekintetben fennálló szigoru törvények ellenére, *egy helyett* most már a *harmadik capi-*

tulátiót szolgálja, mi által a magas kormány *perselyé-*nek. o. értékben 60 krnyi kárt tett; és még ezen felyül, hogy a *kétkulacsos* szerepet játszva, ugyan azon egy peres ügyben, *hol az egyik, hol a másik félhez szegődött, volna.*

V. Nem tagadom, sőt nyíltan bevallom, hogy a *vád* igaz. Csupán azon figyelemre méltó körülményt vagyok bátor megjegyezni, miszerint én az egész dologban, a ma született gyermeknél ártatlanabb vagyok,

En, 6 kros Dulcineám kíséretében t. cz. X. X. ügyvéd ur által beadott bizonyos keresetlevél *duplicatján* jelen-tem meg ezen cs. k. bíróság előtt legelőször. Ez volt az *első* tisztességes, törvényekbe nem ütköző *ügynevezett capitulatiom*. Amikor is az „*Einreichungsprotocoll*“-ba igtattatván; az a *pödr*i bajuszu kis *protocolist* ur, *prima vista*, homlokba ütött, (*überstemplieren*) később a dolog természetes rendje szerint, alperesi kézbe kerülvén, *Tagsatzung* napján, mint felesleg portéka, minden *beilágjaimmal* együtt, a tárgyaló *provisorial aushülfs-con-*ceptsdiurnist ur asztalán maradtam; ki is egy pár jó *huszáranekdótáért* *Krimiai József aushülfcancleidiurnist* urnak ajándékozott. Ő tudta, hogy miért. . . . En még csak nem is gyanítottam. Hanem, bezeg aztán! . . . Oh! ez a *Krimiai* ur egy iszonyu *Stemplihóher* . . . egy *Néro* . . . egy *Cannibál*, . . . Ő engem szószzerinti érte-lemben *meg* helyesebben *lenyúzott*; hátamról *szijakat* *hasított*, s így elkinozva asztalfiókjába zárt. Ezt ismét ő tudta miért? En nem. — Néhány nap mulva így szólítá meg N. N. alperesi ügyvéd hóhéromat: „legyen szives barátocskám! ezt a haszontalan *ellenbeszédet* két párban letisztázní. Majd megadom az áldomását. Itt vannak a szükséges *bélyege*gek is.“ — De *Krimiai* úr, kinek az volt nagy betegsége, hogy *gégéje csapját* mindig a *szomjuság* napja *égeté*, *anticipálni* akarván az áldomást az ügyvéd távozta után azonnal vevé *pörge kalapját*, az átvett *bélyege*cskéek fele részét s ment mint lihegő szarvas a *szép hives patakra*, a szomszéd *trafikásnéhoz*, hol egyéb *díbdábságokkal* együtt *Cuba B-t*, meg *rosztop-sint* is árultak; s az én szegény földieimet, — sine me de me — az érdeklettek közt már tudva lévő bizonyos csekély *devalvatióval*, minden tartózkodás nélkül *be-vágta*, elzálogosítá. Most már világos lön előttem minden. Ezek hiányát nekem s az én szerencsétlen *Heloi-*zemnek kelle pótolnunk.

Az *Einrede duplicatján* ismét kegyetlenül megte-nyereltettünk, s *über*stempliroztattunk. Ez volt — ha úgy tetszik — a *második capitulatio*.

Ilyen uton, *felperesi* ügyvédhez ismét visszakerül-vén, s kevés különbséggel fentebbi módon, (mennyiben most már nem *Krimiai* ur irta le a választ *felperesi* ügyvéd számára, hanem ennek *totumfac* segédje *Friczi*, ismét nekem s kedvesemnek kelle az *ármányos deficitet* ellensúlyoznunk. — Ah uraim! ez volt aztán még az égre kiáltó *tortura!!!* Ekkor már négy *gyakorlott kéz nyúzott, feszített bennünket*. — Hisz im láthatják egész testem egy sűrű hálózata a sebhelyeknek.

Ez volt a *harmadik és utolsó capitulatióm*. Mert hisz már többet nem is volnék képes kiállani, (vádlott fájdalma keserves *zokogásban* tört ki).

És most kérdem a nagytekintetű s akarom hinni,

részrehajlatlan bíróságot, igazam volt-e, midőn azt mondtam, hogy *ártatlan vagyok, mint a megszületett gyermek?*

B. Van-e még valami előadni valója?

V. Nincs semmi. Csupán csak szabadon bocsátást, kintzói megfenyítését, ártatlanságom ítéletileg leendő kimondatását, és ama *legfelsőbb kegyelem* kieszközlését kérem, hogy „*post tot mala*“ többi úgryokonaim, kartársaim s földieimmel egyetemben *in corpore*, kedves szülőföldünkre *visszatérhessünk*.

Ezek után a jegyzőkönyv felolvastatván, és jóváhagyatván, a közrészvétnek nem minden nyilatkozata nélkül, s annak megjegyzése mellett: hogy az ez alkalomra szabályszerűleg meghiteltetett tolmács ur által a fentebbiek vádlottnak *civilizált nyelven* megmagyaráztattak — *paraphiroztatott*, aláíratott és bezáratott.

Kelt mint fentebb.

Gelbholzen m. p. Inquirent.
F. Károly András m. p. tollvezető.
Seczkojedno m. p. mint. hit. tolmács.

+ Stempli Abelárd
névirója Kari Bandi.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

= F. megyében az ujonnan választott szolgabírák a megyebeli helységeket a végből járván meg, hogy megkérdezzék a lakosokat, valjon eddigi bíráikat és jegyzőiket meg akarják-e tartani. — S. helységben Z. szolgabírónak azon kérdésére: „De hát mi kifogásuk van az eddigi jegyző ellen, kit megtartani nem akarnak.“ — Egy paraszt indokolólag azt felelé: „*Uram! németül is tud.*“

= Milyen mesteremberekre van most szüksége a világnak?

Egy *rongyszedőre* a francziának, a ki egy darabka csizmaszárt keritene.

Egy *utcasöpörőre* a magyarnak, a ki az ország szemetjét eltakarítaná.

Egy *nagykereskedőre* kinahéjában az angoloknak, hogy Keletindiaiban a láz ellen operálhasson.

Egy *mérnökre* az olaszoknak, a ki számukra ama bizonyos négyszöget kimérené.

Egy *fodrászra* a németnek, a zopfot levágni.

Egy *világító fiúra* a spanyolnak, mert éjszaka is akar járni.

Egy *bányászra* az osztráknak, a ki nemes érczeket tudna kikutatni.

Egy *nyelvtanárra* a muszkának, a ki a declinatiót még egy casus-sal (Caucasus) toldaná meg.

Báró Münchhausen-re a töröknek, hogy menne fel a holdba egy petitióval, s kérné meg, hogy arczát el ne fordítsa egészen s ne tagadja meg tőle legalább azt az utolsó negyedét, mert valamint azelőtt, ugy most is szerény igényénél maradand.

Egy *ácsra* az egyesült államoknak, a ki erős kapcsolattal a déli s éjszaki államokat összeillesztené.

= 1848. Az erdélyi hadjárat alkalmával fogságba került cs... vidéki színész a csatában elesett testvére helyett, eljutott végre a hová kívánczozott megmagyarázandó a tévedést, Puchnerhez, de németül nem tud, hát csak hajlongásokba adá elő egész szónoki tehetségét, szünet mulva rákiált Puchner:

— Wass wollen sie?

Meghökent, hol vagy most német szó, mely mind a tévedést, mind a *szabadon mehetést* legrövidebben megmagyarázza.

Végre nagy sohaj után neki fanyarodik a már hangosabban másodszeri kérdésre.

— Freiheit!

— Was? — kiáltá türelmét veszve e szó által még inkább ingerült tábornok — Freiheit?! Bank heraus, fufzig!

A vég szavat, mint a szelid kitételből kivehető, tőkéletesen megérté, el is sápadt, mert azon könnyen kaphatott összeg fele is elég egy kis tévedésért.

Majd kijutott, mig végre egy kissé magyarul tudó segédtiszt megmagyarázta, mit akar mondani

Csak is így menekülhetett, s mehetett szabadon.

= Valami nagy urat vitt a székely, midőn az erdők s hegyek közt kocsiznak, megszólal az uriember (félelmében):

— Vannak-e itt zsványok?

— Ha csak most nem viszek — gyi te!

= — Kérem alásan tens fiskális ur, ki fogja el látni az én peremet?

— Csak menjen be a hivatalba, s kérdezzé Angerer vagy Ebenhőh urat.

A paraszt bement a hivatalba.

— Kérem alásan tens *Kangörény* urat keresem.

— Az nincs itt.

— Ugy hát *Ehenbög* urral szeretnék beszélni!

— Bög a kend nagy apja, de én nem! Mit akar kend?

= Z. városban tisztujítás alkalmával, egy volt tisztviselő, ki minden áron hivatalba akart jutni, de ki maradt, megszólítja egyik ismerősét méltó neheztelessel:

— János gazda, csak kifelejtettek engem?

— Eszünkbe csak vót, hanem voksot nem adtunk az urra.

= N. N. megyében, egy volt zsandár, mezei komiszáriussá szerette volna magát megválasztatni, csak magasztalá önmagát, s kipróbált tehetségét.

— Nem kell! — szolt az egyik választó — zsandár volt.

— Kérem, felelt a választatni óhajtó, én ott is csak imigy amogy szolgáltam, nem ártottam senkinek.

= Sz... székely faluban megállított egy állítólagosan magyar dohánnyal terhelt szekeret egy fináncz. A hidegben megfázott lovak elindultak, s a fináncz rögtön utánsütötte fegyverét, a golyó pedig a gazdája sapkájának tetejét elhordta.

Ama bizonyos csizmadia és felelősége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Meleg van, szép idő jár, ugyancsak sűt a nap; de ti ártatlan fák és virágok gondoljátok meg, hogy azért mégis csak F eorarius van, ki ne dugjátok a leveleteket a levegőre; mert majd akkor fagytok el!

— (Hát a kend princípálissa is föllépett Pesten követjelöltnek?) Föl ám. (Meg is fog bukni.) Az emberi dolog. (Mért nem lép hát vissza?) Mert egy philosophus ember nem szalaszthat el egy ilyen ritka alkalmat, a midőn jó barátait — „megszámlálhatja.“

— (Igaz-e, hogy lesz koronáció Budán?) Igaz hát. (No oda én is elmegyek; vajlon fognak-e pénzt szórni?) Valószínű, ha szél nem fű.

— Nem régiben azt a mulatságot találtam ki, hogy a leghirhedettebb külföldi és bécsi (az az „és“ nem sajtóhiba?) német lapokból kijegyezgettem azon dolgokat, a mik mint szántsándékos, és a szerkesztők által tudvalevő hazugságok bocsátattak közre. Egy hónapi fáradság után ez volt az eredmény. 1. Az angol consulnak Pesten, mr. Dunlounnak a pesti fiatalság beverte az utcán a kalapját! — Ezt mr. Dunloup maga meghazudtolja a Timesben, sőt azt állítja, hogy ellenkezőleg minden ember szívesen köszönti az utcán. 2. Pelissier tábornagy egy goromba levelet intézett Cialdinihoz, a miért a gaétai királyt ostromoltatja. — A tábornagy most nyilatkoztatja, hogy ebből egy szó sem igaz. 3. Egy alkotmányos szolgabíró a nép Magyarországon agyonvert. — Tiszta hazugság. 4. Gróf Károlyi István azért utazott el külföldre, hogy biz ő a magyar „urak“ kedvéért a fejét nem reszkirozza. Szemtelen hazugság. — 5. A szent alliance már létre jött. — Sokszor ismételt hazugság. — 6. Klapkát Bukarestben el akarták fogni. Ott sem volt. 7. Vasban két vándorlegényt úgy megveretett a szolgabíró, hogy négykézláb mentek odább. Egy betű sem igaz belőle. 8. Jókai Mór Garibaldira egy dicsőítő verset irt. (Hát aztán ha irt volna is? Szerk.) Lásd Wiener Zeitung. 9. Gaétában semmi kárt sem birnak tenni az ostromlók. — Most aztán ugyanazok a lapok hirdetik, hogy mennyire el van

pusztitva minden. 10. Gróf Teleki László a miniszter előtt elájult. — Ez is mese! — Ugy hiszem, egy hajtásra ez elég elejtett vad volt.

— — Jellemző dolog: Benedek tábornagy ellenzé a bécsi miniszterek azok indítványát, hogy Magyarországot ostromállapotba helyezték; tehát — a *katona* azt hiszi, hogy Magyarországot csak „igazsággal“ lehet rendben tartani, a *jog emberei* pedig azt hiszik, hogy csak „fegyverrel.“

— — Az olaszok boldogságának legközelebbi hiánya most a „*Capitolium*.“ Nekünk meg legnagyobb bajunk most a „*capitalium*“ hiánya.

— — Egy párisi lap azt írja, hogy a magyarországi hadjárat el van *halasztva* a *jövő tavaszra*. Ez vagy azt gondolja, hogy minálunk most *nyár* van; vagy nincs tisztában az „*elhalasztás*“ szónak az értelmével.

— — Az angol parlamentben azon vitatkoznak legerősebben, hogy valaki elveheti-e neje halála után a *sógornéját*? No nálunk ez nem adna vitára okot, mert itt ugyan nem kell senkinek sem a *sógor*, sem a *sógor asszony*.

— — Schmerling miniszter azt mondá, hogy a mi most Magyarországon történik, az nem egyéb, mint „*gonosz járvány*.“ Már most csak azt várom, hogy a járvány elterjedése tekintetéből mikor hirdetik ki, hogy a még meg nem szállt lakosok chlormeszet akasszanak a nyakukba, kámfort hordjanak a zsebükben, őrizzék magukat az eczetes ugorkától, meg a constitutiótól; kerüljék az összejöveteleket, megfüstöljék a Lajthán innenről érkező leveleket, s vegyenek be holmi praeservatívát, ha egyebet nem, egy kis új államkölcönt.

— — (Igaz, hogy Garibaldi maga tisztítja a csizmáit?) Sőt nem csak az, hanem még a „*más*“ kabátját is *kiporolja*. (Igen, olyankor, mikor a gazdája is benne van.)

— — Egy olasz csillagász egy új *planétát* fedezett fel, s azt elnevezte „*Garibaldinak*.“ (Már most egy német csillagásznak okvetetlen egy „*drabantot*“ kell a „*bolygó*“ mellé felfedezni, a ki ezt *őrizzze*.)

— — Az országház *első emeleti* ablakaira Budán jelenleg igen erős *vasrácsokat* alkalmaznak. (Ha igaz, nagyon szép.)

— — Szabolcsban a *kisvárdai* kasino bált hirdett hatodik februárra és azt végezte mester ember tagjaira, hogy a ki *nős*, nejét beviheti, de a ki *nőtlen*, testvérét nem.

Rébusz. Mit tesz a mai világban sok nagy politicusra alkalmazható mondás.

„Nótás teendi ok szénám Bereg!“

[No, ta steben die Ochsen am Berg!]